

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

နွေမဟုတ်သော်ရိုးတံကျ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

“ဘုန်း”

“ဟာ...ဂိုးသွားပြန်ပြီ”

“ခြံကွ”

“မင်းတို့ ကောင်တွေ အသုံးမကျဘူးလားကွ။ သုံးဂိုး တစ်ဂိုး ဖြစ်နေပြီ”

“တိုးလည်း ကြိုးစားနေတာပဲ။ ဟိုဘက်က ခြံမှ ခြေထောက်မှာ ကို က ဘာယတြာတွေ ဆောင် ထည့်ထားသလဲမှ မသိတာ”

“ကိုယ်မနိုင်တိုင်း တောင်ရောက် မြောက်ရောက်မပြောနဲ့ ၊ ချေပဂိုး သွင်းနိုင်အောင် ကြိုးစား”

တစ်ဖက်က ဂိုးသွင်းလိုက်တဲ့ ခြံကို သြဘာပေးကြပေမယ့် တစ်ဖက်ကတော့ ချေပဂိုးမသွင်း နိုင်လို့ အချင်းချင်း အပြစ်တင်သံက ဆူဆူညံညံ။ တစ်ဖက် သုံးယောက်မှာ တစ်ဖက်က ယောက်ျား လေးတွေချည်း။ ခြံတို့ ဘက်မှာ သာ ခြံတစ်ယောက်က ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ပုံစံနှင့် ညှပ်ပါနေ တာ။ လူမပြည့်လို့ ပွဲဖြစ်အောင် ဝင်ပါလိုက်ရတာလေ။

ခြံပုံစံကို ကြည့်လေ ...

မိန်းကလေးရယ်လို့ နူးနူးညံ့ညံ့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း စရိုက်တစ်ခုမှ မရှိ။ ဘောင်းဘီ အဖြူရောင်ကို ဒူးဆစ်နားအထိ လိပ်တင်ပြီး အပေါ်

မှာ ဝတ်ထားတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအပြာကွက်ကို ခါးအ နားမှာ ဟိုဘက်စနှင့် ဒီ ဘက်စ ချည်ထားသေး၏။ ဘောင်းဘီက ရွှံ့အလူးလူးနှင့် အဖြူရောင် ပျောက် လုလု။ သူနဲ့ အတူတူကစားနေတဲ့ သူတွေက ကလေးတွေလား ဆိုတော့ မဟုတ်။

အားလုံးက ခြိမ့်နဲ့ ရွယ်တူတွေ။

ခြိမ့်တို့ ဘက်က သွင်းတဲ့ သုံးဂိုးမှာ ခြိမ့်ကန်သွင်းလိုက်တာ နှစ်ဂိုး။ မိ န်းကလေးဖြစ်ပြီး ငယ် ငယ်ကတည်းက ဘောကန်ဝါသနာပါခဲ့သော ခြိ မ့်၊ ကလေးပွဲ လူကြီးပွဲ ဘယ်ပွဲမှ မရှောင်ခဲ့သော ခြိမ့် ခြေထောက်တွေက အိမ်ကသာ ကြည်ဖြူခွင့်လွှတ်ရင် ကမ္ဘာ့ဖလားကိုတောင် တက်ယူချင်သ ည့်ပုံစံ မျိုး။

အဘွားက ဆံထုံးကြီး ထိပ်လယ်ခေါင်တင်ပြီး ရှေးကျကျ နန်းဆန် ဆန်။ အဒေါ်က ခြေတစ် လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း တန်တော့မယ့်အတိုင်း။ အမေကျတော့ လေသံတောင် ချွေတာရေးနှင့် မြန်မာ မှု၊ မြန်မာဟန်၊ မြ န်မာ့အသံတွေကို ထိန်းသိမ်းနေကြသူတွေ။

ခြိမ့်ကျမှ ထိုအရာတွေကို ထွင်းဖောက်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းလေးဖြစ်နေတာ လေး လေး မသံပေးထားလို့ ။

“ငါ့တူမကို နင်တို့လို မအုံ့မပွင့်နဲ့ ကျောက်ခေတ်ကို လေးဖက်ပြန်တွားနေတဲ့ သရုပ်ထဲ ဆွဲ မသွင်းနဲ့ ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ တုံ့ ကိုဘာဝေလုပ်နေလို့ ကတော့ ကျားပါးစပ်ထဲ ခုန်ဆင်းသလို ဖြစ်မှာ ။ မိ န်းကလေးရော ဘာဖြစ်လဲ။ သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြ က်ပေါ့။ ခုခေတ်က မိန်းက လေး၊ ယောက်ျားလေး ရင်ဘောင်တန်းနေ တဲ့ ခေတ်။ သူများက အကိုင်းချိုးရင် ကိုယ်က အမြစ်ပါ

ဖော်ပြနိုင်မှ ။ ဒါမှ သူများကြောတာ ခေါင်းငုံ့မခံရမှာ ”တဲ့ ။

လေးလေးက

နိုင်ငံခြားပြန်ပီပီ

လူနေမှုစရိုက်ကို

အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် မ တင်ပေးထားတော့ ခြိမ်းတို့ ကဲလို့ ကောင်း၊ စွာ
လို့ ကောင်း။ အိမ်မှာ က လေးလေးဗိုလ်။ ဘွားဘွားကလွဲရင် ကြီးကြီး
ရော မေမေပါ လေးလေးကို ကြောက်ရ၏။ အခု လေးလေး နိုင်ငံခြားကို
ပြန်ထွက်သွားတော့ တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုးပေါ့။ ခြိမ်းပြော
ဆိုမကောင်းတိုင်း ဆူရ၊ မာန်ရ၊ ပြောရဆိုရနှင့် ကြာလာတော့ လူယဉ်
ကျေးရဲ့ ပန်းဝတ်မှုတွေပါ ပျားတွေ ပိတုန်းတွေ အသွင်ပြောင်းပြီး
မကြမ်းသော်လည်း မယဉ် ကျေးနိုင်တော့ပေ။

စိတ်သဘောမတွေ့တိုင်း မာန်ရမဲရ၊ သဘောမကျတော့ အပျိုကြီးမမ
ရဲ့ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေ တစ်သန်းက အခုဆို ခြေတစ်လှမ်း
ထဘီထက်ခြမ်းကွဲလုမတတ်။ လေသံတောင် တွန့်တိုသလားထင် ရ
သော အမေလုပ်သူမှာ လည်း အခုများ တော့ အလှူခံငွေဖားထဲ အကြွ
စေ့တွေ ကျောက်ခဲတွေ ထည့် ခေါက်နေသလို။ ဆူမှ ဆူ မြည်မှ မြည်ပဲ။
သူတို့ က ဆူလေ ခြိမ်းက အရွဲ့တိုက်လေ။

အခုလည်း ခြိမ်းကို သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လွှတ်လို
က်တာ။ ဘွားဘွား နှစ် (၇၀) ပြည့် မွေးနေ့အတွက် အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးသ
ဘောမျိုး လုပ်မှာ မို့ ဘုန်းကြီးကို အခြားသံဃာတွေ ပင့်ဖို့ အတွက် ဆွမ်း
ကျွေးမည့်ရက်ကို သွားပြောပေးပါတဲ့ ။ လွှတ်တော်က ကားနဲ့ ။ ခြိမ်းက
ကဲချင်လို့ ပဲ စက်ဘီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့

“ဝေး...ဂိုးပြီကွ”

“သုံးဂိုး နှစ်ဂိုးဖြစ်ပြီကွ။ နောက်တစ်ဂိုးချေပြီး မနိုင်သော်
သရေရပေါ့”

“အံ့မယ်...သိပ်လည်း ဖင်ခေါင်းမစတားနဲ့ ။ သွင်းကြည့်စမ်း နောက်

တစ်ဝိုင်း။ ကျွမ်းပြန်အောင် ကြိုးစား”

ခြံမှ အသံစာစာလေးမှာ မခံချင်စိတ်တွေ ရောစွက်နေ၏။

ဟိုဘက် ဒီဘက် ဂိုးဖမ်းသူနှစ်ယောက်။ ဘောလုံးနောက်ကို လေး
ယောက်သား အကြိတ်အ နယ် လိုက်နေကြစဉ် ..

“မိမိမိ”

မညင်သာသော အသံစူးစူးကြောင့် တစ်ယောက်က
ဘောလုံးကိုမေ့ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ..

“ဟဲ့...ခြံမှ”

“ဟာ...ခြံမှ ... နင့်ကြီးတော်ကြီး လိုက် လာပြီ”

တစ်ယောက်က ခြံလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး သတိပေးတော့

အားပါးပါး...ကြီးတော်ကြီးမျက်နှာ သပြေသီးမှ ညှို့လိုနှင့် ခါးကြီး
ထောက်ရပ်နေတော့ ခြံမှ စက်ဘီးဆီသို့ ရောက်သွားတာ လွှားခနဲ။

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ...ဒီလောက် ကြာနေကတည်းက

“ဟဲ့...ဟဲ့”

“ဘာဟဲ့ဟဲ့လဲ ... အခု ပြန်လာခဲ့စမ်း ခြံမှ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို နင်
သွားစရာမလိုတော့ဘူး။

ငါပဲသွားမယ်”

“ပြောပြီးဆိုပြီး နတ်သမီးလေ ကြီးမေရဲ့ ။ ဒေါသတွေလျှော့။ ဆံပင်
တွေဖြူပြီး အရွယ်ကျရင် ကြီးမေ မလှတော့ဘူး။ စေတနာနဲ့ သတိပေး
တာ”

“ကြည့်စမ်း....ပြောတာ ငါ့ကို”

ကြီးမေ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ခြိမ့်ဆီ လျှောက်လာတော့ ...

“ခြိမ့်က သွားမယ့်လမ်းကိုတော့ ရောက်အောင် သွားပေးမှာ ပါ..ဘိုင့်

”

စက်ဘီးကို ဆောင့်နင်းလျက် နောက်ပြန်လက်ပြကာ ထွက်သွားတော့ ကြီးမေ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်၍ ကျန်ခဲ့မည်ဆိုတာ ခြိမ့် သိပြီးသား။ အိမ်မှာ မိန်းမသားတွေချည်းပဲမို့ အရေးအကြောင်းဆို ခြိမ့်ကဲ့ပဲ အားကိုးကြတာကျတော့ သတိမရကြ။

“ဟာ...အာ”

“ဒုန်း”

“အမယ်လေး”

ခြိမ့် အရေးထဲ အရာပေါ်ပြီ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်။ ဒေါသတစ်ဝက် ဝီတိတစ်ဝက်နှင့် နောက်ကို သတိလက်လွတ် ပြန်ကြည့်မိတာ။ ရှေ့ကို ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ရပ်ထားသည့်ကားကို သူ့ စက်ဘီးက ပြေးဆောင့်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

စက်ဘီးတခြား လူတခြား ဖြစ်သွားသော ခြိမ့်။ စက်ဘီးပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ချပြီးမှ လဲတာမို့ သိပ်ထိခိုက်နာကျင်ခြင်းမရှိလှ။ ဒူးထောက်ပြီးမှ ကျသွားတာမို့ ဒူးကတော့ နည်းနည်းပါးပါး စုတ်မ လား၊ ပြဲမလား။ နာတာကိုထားပြီး ကုန်းထလိုက်တော့ ...

“ဘယ်နေရာမှာ အရသာတွေ့သွားလဲ။ ကူညီဖို့ မလိုမှန်းတော့ သိတယ်။ စီးပွားရေးဈေးကွက် တော့ ဝင်သွားတာ ကွက်တိပဲ။ ရပ်ထားတဲ့ ကားကို စက်ဘီးက ဝင်တိုက်လို့ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရရှိသွားခြင်း

ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဂျာနယ်အတွက် သတင်းတစ်ပုဒ် တိုးတာပေါ့”

ငေါ့လိုက်တာမှန်းသိလို့ ခြိမ့်မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ကြည့်ပါဦး ... ခြိမ့်ကို ခါး ထောက်ရပ်ကြည့်နေပုံက မထီထရီပုံစံနဲ့ မျက်နှာကို လက်သီးပစ်သွင်းချင်စရာ။

“ဟွန်း...ကားက ရပ်ထားတာမို့ တော်သေးတာပေါ့။ မောင်းလာတာ ဆိုရင် မင်းအတွက် ဝှင် ပေါ့။ ငွေတွင်းတူးလို့ ရတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟေ့...မင်းလေသံကိုပြင် ... ဝင်တိုက်ခံရတာက ငါ့ကား။ ယာဉ်စည်းကမ်းအရ ဆိုရင်တော့ ယာဉ်ကြီးနဲ့ ယာဉ်ကလေး တိုက်ရင် ယာဉ်ကြီးဘက်က အရှုံးပဲ။ အခုက မင်းရှုံးမှာ ။ ငါ့ကားရဲ့ တန်ဖိုး ကိုထား။ မီးသီးတစ်လုံး ကွဲသွားရင်တောင် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့ လား။ ဟွန်း...ပုံစံ ကြည့်ရတာ သိမယ့်ပုံလည်း မပေါ်ပါဘူး။ ခုမှ ဘယ်နှံအိုင်ထဲက ကုန်းထလာတဲ့ ကျွဲမှန်းမသိ”

“ဘာ”

မျက်နှာကြော တင်းလွန်းသည့်လူကို ခြိမ့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်လိုက်၏။ မှားတာက ကိုယ့်

ပေမယ့် ဒီလို တင်စီးတာမျိုးတော့ ခြိမ့်မခံနိုင်။ တန်ဖိုးက ချပြချင်ပုံက နင် ဘာကောင်လဲ ငါ ဘာ ကောင်လဲ စိန်ခေါ်တာမျိုး။

“ဒီမှာ ”

သူက ခြိမ့်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်၏။ ခြိမ့် လက်ဖြန့်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ပါပဲ။

“ဘောပင်နဲ့ စာရွက်ပါရင်ပေး”

“ဘာ”

“ကျွန်တော့်လိပ်စာကို ရေးပေးခဲ့မလို့ ။ ခင်ဗျားကားကို စစ်ဆေးကြည့်။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တန်ဖိုးလာပြော။ ကျသလောက် ရှင်းပေးမယ်”

“ဒါ...မင်း သက်သက်ကြောတာပဲ။ ငါ့ပုံစံက အလျော်တောင်းမယ့်ပုံ ပေါက်နေလို့ လား”

“မသိဘူးလေ...ခင်ဗျားက တန်ဖိုးအကြောင်း ပြောနေတာပဲ။ မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိတာကို စကားလုံး ကြီးကြီးသေးသေးတွေနဲ့ ဖွဲ့နေရလောက်အောင် ယောက်ျားမဆန်တာ ဒါပထမဆုံး တွေ ဖူးတာပဲ။ ခင်ဗျား သိထားရမှာ က ဒီကားမျိုး ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း စီးနိုင်တယ် မထင်နဲ့ ။ အနေ စုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့ မြပဝါတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးနှောက်ထဲထည့်။ ငါလိုလူ ဇဗ္ဗူမရှိဘူး ထင်ရင် တော့ လှေကားကျိုးမှ ကြောင်ကျ ကျဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဟာ..မင်း တော်တော် ရိုင်းပါလား။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

“ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား သိဖို့ မလိုဘူး။ လိုတာက လျှာဆိုတာ ဟင်းတစ် ခွက်တည်း အရာသာနှစ်မျိုးရှိတဲ့ အမျိုးပဲ။ သူယဉ်ရင် ကိုယ်ချိုမယ်၊ သူရိုင်းရင် ကိုယ်ခါးမယ်။ ဒီထက် ပိုသိချင်ရင် နောက်ထပ် ပြောလေ။ အရှုံးတွေ အမြတ်တွေ တန်ဖိုးအကြောင်းတွေ”

“တောက်”

“အောင်မာ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေကြတာ မြားတွေသာဆိုရင် ဘယ်သူ့ရင်ဘတ်က အရင်ပေါက်

ထွက်မလဲ မသိ။ ခြံနံကလည်း အကောင်သေးပေမယ့် အဆိပ်ပြင်း တဲ့
မြွေပွေးလို။

“ဒီမှာ ”

“ဘာလဲ”

“ကြည့်စမ်း...ထူးတာကိုက လူကြီးကို ဘာလဲတဲ့ ။ မျောက်သေလို့ ဝ
င်စားသလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ဒါမျိုးက အမျိုးတူချင်းမှ သိကြတာ။
ဒီထက်ပိုသေချာ အောင် မျက်မှန်ချွတ်ကြည့်လိုက်။ အမျိုးအစားပါ
သေချာသွားလိမ့်မယ်”

“မင်း တော်တော် ကတ်ကိုးကတ်ဖဲ့နိုင်တဲ့ ဟာလေးပဲ။ ဘယ်ဥကပေါ
က်လို့ ဒီလောက် စွာ တေးလန်နေတာလဲ။ ငါ..လိုရင်းပဲ ပြောမယ်။ ငါ
ကားကို အသားလွတ်ကြီး ဝင်တိုက်တာ။ လူလော ကမှာ နေရတာ ပျင်း
လို့ လား။ ငွေလိုလို့ လား အဲဒါပဲပြော။ ဒီက အချိန်ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ မ
လွဲသာလို့ ကူညီလိုက်မယ်။ သေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကားရှေ့မှာ သွား
ရပ်လိုက်”

“ခင်ဗျားကရော ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ တော်တော်ရန်တွေဖြစ်နေ
တာ ငါးစိမ်းသည် မသား လား”

“ဘာ”

“ဒီလောက်တောင် လူသတ်ချင်စိတ် ပြင်းပြနေရင်လည်း လုပ်လေ။
ခြံနံတို့ က စိန်ခေါ်ရင် ဘွာမခတ်ဘူး။ ထုတဲ့ ဥသျှစ်နဲ့ ခံတဲ့ ဥသျှစ် နှစ်လုံး
စလုံး ကွဲမယ့်အရေးကို မိုက်မဲစွာ တောင်းဆိုလာ တော့ သတ္တိရှိရင် တို
က်ပစ်လိုက်။ ခြံနံကတော့ ဂျပန်မူဝါဒနဲ့ ရပ်ပေးလိုက်မယ်”

နေဆည်းဆာသခင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ ကောင်မလေးက သူ့ကားရှေ့မှာ ခြေနစ် ချောင်းကို ခွဲ၍ ခါးထောက်ရပ်ပေးနေပြီ။ ဘယ်လို ကောင်မလေးပါလိမ့်။ ဥပဒေသာ မရှိရင် တကယ် ပစ်တိုက်ချင်သည် ။ ဂျပန်မူဝါဒနဲ့ တဲ့ ။ အာဂကောင်မလေးပဲ။ စောစောသေ စောစောအိပ်ရတယ်။ လူ ကြီးသေ လူကလေးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ လွဲမှားတဲ့ အယူဝါဒကို အကောင်းများမှတ်နေသလားမသိဘူး။

လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ ဗြဟ္မာပြည်က အပ်တစ်ဆင်းထိဖို့ လွယ်သလို လူ့ဘဝရခဲတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ သူ အံ့ကြိတ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုက်တိမိုက်ကန်းမလေးကလည်း အံ့ ကြိတ်၍ စူးစူးရဲရဲ။

“ဘာလဲ...မတိုက်ရဲဘူးလား”

သူမဆီသို့ လျှောက် လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်သည့် သူ့ကို ရဲမော့ကြည့်လိုက်၏။

“မတိုက်ရဲလို့ မဟုတ်ဘူး ။ ရိုင်းရိုင်းပဲ ခိုင်းကြည့်။ ခွေးရူးနဲ့ ခွေးကောင်းကိုက်ရင် ခွေး ကောင်းပဲ နားရွက်ဖြတ်ခံရမှာ ။ မင်းရပ်နေတာဖယ်... ငါက စက္ကန့်တိုင်းကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ကောင် ”

“သတ္တိ မရှိရင် မရှိဘူးပေါ့။ ဘာတွေ လေထွားနေတာလဲ”

“တောက်”

ခြိမ့် လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး တွန်းပစ်လိုက်တာ ကားနှင့်လွတ်ရာသို့ လွင့်သွားသည် အထိ။ ခြိမ့် ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည် ။ သူက ကားပေါ်တက်လေတော့ ..

“ဟေ့လူကြီး...ခဏနေဦး”

ခြိမ့် ပြေးကပ်သွားပေမယ့် ကားက လျှော့ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေလျှာ

င် ...

“တောက်”

လေကိုပဲ မကျေမနပ် ခြေထောက်နှင့် လွှဲကန်ပစ်လိုက်၏။ အလကား လူကြီး၊ ဘဝင်ရှူးကြီး။ Land Cruiser စီးနိုင်တယ်ဆိုပြီး မောက်မာမော်ကြွားနေတာ။ ဘုရားသိကြားမလို့ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ် ပါစေဟု မစ္စရီယစိတ် မွေးလိုက်မိတာ ခြိမ့်မလွန်။ လူကို လူလိုမမြင်ဘဲ ကူညီရကောင်းမှန်း မသိ။ ငါ ဆိုတဲ့ အတ္တစွဲနှင့် လူကြီးကို ...

အနိုင်နှင့် ပိုင်းချင်မှ ရှုံးကျန်ခဲ့တာကို မကျေနပ်။ လဲကျနေသည့် စက်ဘီးကို ဆွဲထောင်ပြီး ခပ် ကြမ်းကြမ်းနင်းလာခဲ့တာ။ မကျေနပ်မှုအပေါင်း ထောင်ကောင်းမှ ကပါရဲ့ လား။ အဲဒါကြီးမေကြောင့် ဟူ၍ လည်း ကျန်ခဲ့သူကို လှမ်းအပြစ်တင်လိုက်သေးသည်။ ဒေါသနှင့် မာနကြား ပေါင်းကူးထားသည့် အထဲမှာ ဟိုလူကြီးမှာလည်း အပြစ်၊ ကြီးမေမှားလည်း အပြစ်။ လျှပ်စီးလက်သလို ဂျိမ်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ

လုပ်တတ်သည့်သူမှာ တော့ အပြစ်တစ်ခုမှ မရှိသလို။

ဒါ...ခြိမ့်ရဲ့ ရာဇဝင်နိဒါန်း။ စာကိုယ်ရောက်ရင်တော့ လာမယ်လေ။ ဘယ်လိုတွေ ကြမ်း တယ် ရမ်းတတ်သေးတယ်ဆိုတာ။

*

အခန်း (၂)

“အို..သားရယ် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ ဒီလိုခြေသံပြင်းတာမျိုး မေမေဖြင့် တစ်ခါမှ မကြား ဖူးဘူး”

“ခု..မေမေ ကြားဖူးပြီမို့လား။ ဒေါသက ခြေဖဝါးအထိ ဆင်းနေလို့ ”

“ဘယ်လို”

မအေကို လေသံမာနှင့် ပြောတာမဟုတ်ပေမယ့် တိုတိုပြတ်ပြတ်နှင့် လက်ထဲမှာ ဆွဲထားသော အတက်ချီချီကွေ့ကို စားပွဲပေါ်သို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ချလိုက်တာ ဒေါသရဲ့ ထွက်ပေါက်တစ်ခု။ နေ ဆည်းဆာသခင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဘယ်မိန်းကလေးကမှ ဘုတောမောက်မာစွာ ဆက်ဆံခဲ့တာ မရှိ။ မာရေကြောရေ နိုင်ပါသည် ဆိုတဲ့ မိန်းမ သူ့ရှေ့ရောက်လာရင် လေသံတော့ ဖယောင်းဖြစ်ကြစမြဲ။

ခုတော့ ကြည့်ပါဦး ...

မလောက်လေး မလောက်စား ကောင်မလေးက ကိုယ့်အပေါ် ကြောရုံမက ဖွဲ့လွှတ်လိုက်တာ၊ “သတ္တိရှိရင် တိုက်ပစ်လိုက်... ခြိမ့်ကတော့ ဂျပန်မူဝါဒနဲ့ ရုပ်ပေးလိုက်မယ်”တဲ့ ။ ဘယ်လောက်ဒေါသ ဖြစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။ ကိုယ်က ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ သမာပုဒ်တွေကို ထိန်းနေလို့ ပေါ့။ ကျောင်းသား ဘဝက စိတ်နဲ့ ဆို သူလည်း သေ ကိုယ်လည်း ထောင်ကျနေပြီ။

နေဆည်းဆာသခင်က နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် အမြဲတမ်း သူဗိုလ်၊ သူပဲ သခင်ဖြစ်ချင် တာ။ အမြင်မတော်ရင် ကူညီချင်စိတ်ရှိတာလေးတော့ ဆည်းဆာဆိုတဲ့ နာမ်စားပျော့လေးပါနေလို့ ထင်ရဲ့ ။ ဦးနေမျိုး၊ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ဉာဏ်ပညာထက်မြက်၍ နိုင်ငံခြား နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ယူ၍ ပြန်လာသူ။ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဟီးထ နေအောင် တည်ထောင်လိုက်တာ။ ခုတော့ စီးပွားရေးလောကမှာ သခင်မှ သခင်။

ဒါကြောင့် ထည်နိုင် ဝါနိုင် မော်ကြွားနိုင်တာ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကျမှ နှပ်ပစ်ခံရတော့ ဒေါသ မဖြစ်ဘဲ နေမလား။

“တောက်”

“ဒေါသတွေ ဒီလောက်ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ သား။ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ အဆင်မပြေ

လို့ လား။ လုပ်ငန်းမှာ ဘာတွေချွတ်ချော်မှု ရှိနေလို့ လဲ”

“လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောစရာရှိမလဲ မေမေ။ နေဆည်းဆာ သခင်ဆိုတဲ့ ကောင် လက်နဲ့ ထိရင် ကျောက်ခဲက ရွှေခဲထဖြစ်နေတာကို။ ခုက လမ်းမှာ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာ။ နေဆည်းဆာ သခင်ဆိုတာနဲ့ မိန်းကလေးတော်တော်များများ သားနဲ့ မျက်လုံးချင်းတောင် ဆုံမကြည့်ရဲကြတာ မေမေလည်း အသိ။ ဒီကောင်မလေးကတော့ လူက လက်မလောက်နဲ့ ပြောလိုက်သမျှ မြင့်မိုရ်တောင် ကို ဖွဲ့ပေါက်နေသလား မှတ်ရတယ်။ တော်တော် ဒေါသဖြစ်တယ်။ တကယ်ပဲ။ ဥပဒေသာ မရှိရင် ကား နဲ့ တစ်ခါတည်း တိုက်သတ်ပစ်ခဲ့ချင်တာ”

“အို...ဘုရား...ဘုရား။ နေရာတကာ ဒေါသကို ရှေ့တန်းမတင်ပါနဲ့ သားရယ်။ မေမေတို့ မှာ ရှားရှားပါးပါး ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ

။ သားသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မေမေ အရင်သေမှာ သား ရဲ့ ”

ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားဦး ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ပြော
၏။ သားဖြစ်သူကတော့ အဖြစ်သည်းလိုက်တာလို့ မပြောရုံတစ်မယ် လှ
ည့်မကြည့်ဘဲ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေသန့်ဘူးတစ်လုံး ကို ဆွဲထုတ်ပြီး တ
ကျိုက်ကျိုက် မော့သောက်နေတာ လည်ချောင်းနင်မှာ တောင် စိုးသေးရဲ့
။

ပြီးမှ ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ ပစ်တင်၊ ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို
ခေါက် အလုပ်သုံးခုကို တစ်ဆက်တည်းလုပ်ပြီးမှ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်
၏။

“ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မေမေရာ။ သားက ကလေးမှ မဟု
တ်တော့တာ။ လုပ်ငန်း ကြီးတွေ လုပ်နေတဲ့ သူ ဒီလို မလောက်လေးမ
လောက်စားဟာလေးနဲ့ တုပြီး ကိုယ့်လည်ပင်းတော့ ကိုယ် ကြိုးကွင်းမစွ
ပ်ဘူး။ ဒေါသဆိုတာကတော့ ပတ်စ်ပို့တောင်းပြီး မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းဆီး
ထားလို့ မှ မရတာ။ မခံချင်စရာတွေ့ရင် ပေါက်ကွဲခွင့်ရှိတာပဲ”

“ဒီလောက်ပေါက်ကွဲရအောင် ဟိုဘက်က ဘယ်လို ရန်မူလာလို့ လဲ
သားရဲ့ ။ ဟို..သားပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ကောင်မလေးဆိုတော့ သားကို
များ စိတ်ဝင်စားလို့ ဇာတ်လမ်းတွေ ဘာတွေ”

“ဘယ်လိုမှ ကို မဖြစ်နိုင်တာ မေမေရေ။ ကောင်မလေးလို့ သာ ပြော
ရတာ။ ပုံစံက ဟိုမရောက် ဒီမရောက်။ ပြောတာက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း
အပြုအမူက မိုက်တိမိုက်ကန်း။ ဘယ်နေရာမှ ကောင်း ကွက်ရှာမရအောင်
ကျွတ်ဆတ်ဆတ် မာကြောကြောနိုင်တာ။ မိန်းကလေးဆိုပြီး ဒေါသ
က ဘီလူးစီး နေသလား မှတ်ရတယ်။ သားရဲ့ ဒေါသတွေက သူ့ရှေ့မှာ
ခါကာဘိုရာဇီတောင်ထိပ်က လိမ့်ဆင်းလာ တဲ့ ကျောက်ခဲဖြစ်နေလို့ လှ

ည့်ပြန်ခဲ့ရတာပဲ စဉ်းစားကြည့်။ သတ္တိရှိရင် တိုက်ဆိုပြီး ကားရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ပေးတာလေ”

“ဘုရား...ကယ်တော်မူပါ”

ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားဦး မျက်လုံးကလေး ပြူးရချေပြီ။ ကိုယ့်သားကမှ ဗန္ဓုလသွေးရှိသလား မှတ်ရတယ်။ ဘုရင့်နောင်သွေးနဲ့ ကားရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်တိုက်ခိုင်းတာ မိန်းကလေးတဲ့ ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့ လား။ များ သောအားဖြင့် မိန်းကလေးဆိုတာ ကားတိုက်ခံဖို့ မပြောနဲ့ ။ ဆူးစူးမှာ တောင် ကြောက်တတ်တဲ့ အမျိုးမို့ အားနဲ့တဲ့ မိန်းမသားဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်လေးအောက်မှာ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး

ငြိမ်ကုပ်နေကြရတာ။ သားတွေတဲ့ မိန်းကလေးက လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ မယုံသလိုရှိပေမယ့် ယုံလိုက်ရတာကိုက မချင့်ရဲစရာ။

“သားနဲ့ ပြဿနာ ဘယ်လိုစဖြစ်တာလဲ ...သား”

“သားရပ်ထားတဲ့ ကားကို သူက စက်ဘီးနဲ့ ဝင်တိုက်တာလေ”

“ဒါတော့ လွန်တာပေါ့”

မအေဆိုတော့ ကိုယ့်သားရဲ့ ဘက်တော်သား။

လွန်ဆို သူကလည်း တိုက်သေး။ သားကို မာရေကြောရေနဲ့ ပြောတာလေ။ ပြီးတော့ ပြော သေးတယ်။ သားကို ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ရန်တွေ့တာ ငါးစိမ်းသည် မသားလားတဲ့ ”

“အလိုလေးလေ...သင်းကများ စော်စော်ကားကား ဘယ်ဥက ပေါက်ဖွားလာလို့ ဒီလောက် မိုက်ရိုင်းတယ်မသိဘူး”

နေဆည်းဆာသခင် ပြီးချင်ချင်ဖြစ်သွား၏။ ထစ်ခနဲဆို စိတ်မြန်လ

က်မြန် ရှိလွန်းတဲ့ သူ့ကို တရားချတတ်သော မေမေ။ အခုတော့ သူပါ ဒေါသမိုးမွန်သွားတာ ကြည့်တော့ အကောင်းသား။ ဒီ စကားကို ဒီမှာ ပဲဖြတ်တာ ကောင်းလိမ့်မည်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းဆိုတာ ကူးစက်ဖို့ ခက်ပေမယ့် ဒေါသမိုင်းရပ်စ် တွေက ကူးစက်လွယ်တာ ကိုး။

“ကဲပါ..မေမေရယ် သား ဒေါသတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီ မသိဘူး။ အဲဒီ မကောင်းဆိုး ဝါး မိစ္ဆာမလေးအကြောင်း မပြောနဲ့ တော့။ ပြောရင် အကုသိုလ်များ ဦးမယ်။ သား...ဗိုက်ဆာနေပြီ”

သည် တော့မှ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားဦး ထရပ်ကာ...

“ဒါဆို သားရေချိုးလေ။ မေမေ ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်မယ်”

“OK”

နေဆည်းဆာသခင် Bathroom ထဲသို့ ဝင်ပြီး ရေချိုးတုန်း မိခင်က ထမင်းဝိုင်း ပြင်သည် ။ ပြန်ထွက်လာတော့ အဆင်သင့်။ တီရှပ်တစ်ထည်နှင့် ပုဆိုးကို ဖြစ်သလို ကောက်ဝတ်လာတော့...

“သားရယ်...ဆံပင်ကရေတွေ သုတ်ပါဦး။ ရေစက်လက်နဲ့ ။ ပုဆိုးကလည်း တွန့်ကြေနေတာ ပဲ”

“တွေ့ရာ ဆွဲဝတ်လာတာ မေမေရဲ့ ”

“အဲဒါ မီးပူမတိုက်ရသေးတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... သွားလဲ .. သွား”

“လဲမနေတော့ဘူး မေမေရာ။ အိမ်မှာ နေတာပဲ။ ဘယ်သူက လာကြည့်မှာ မှတ်လို့ ။ ဒီမှာ ဆာ လှပြီ”

ပါးစပ်ကပြောပြီးတာနှင့် ထမင်းဝိုင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်တော့ ဒေါ်ခင်

ထိပ်ထားဦး မျက်စောင်း လေး ခဲလိုက်ရုံသာ။ အိမ်မှာ က သူတို့ သားအမိ ရယ် အလုပ်သမားတွေရယ်ပဲရှိတာ။ ခင်ပွန်းက နိုင်ငံ ခြားမှာ မို့ သား မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံး။

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး နိုင်ငံခြားထွက်သွားတော့ သူမမှာ အထီးကျန်နေခဲ့တာ။

“သား”

ခေါ်လိုက်လို့ ထူးတာက ပါးစပ်မဟုတ် မျက်လုံးက။

“မနက်ဖြန် စမ်းချောင်းဘက်ကို သွားစရာရှိလို့ ။ အဲဒါ...သား လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား”

“သားက မအားဘူးလေ မေမေရဲ့ ။ မင်းမင်းကို ခေါ်သွား လိုက်လေ”

“သားမပါရင် မေမေ သွားလို့ မရဘူး...သား”

“ဗျာ”

နူးညံ့သော မေမေ့အပြုံးကြောင့် ထူးခြားမှုတစ်ခုခုဆိုတာ နေဆည်းဆာသခင် သိလိုက်ပြီ။

“မေမေ့သူငယ်ချင်း ရွှေစံမှီရဲ့ သမီး ရွှေစံချိန်လေးကို သွားကြည့်မလို့ ။ ဒီတစ်ခါတော့ မငြင်းပါ နဲ့ သားရယ်။ လိုက်ကြည့်နော်။ ကောင်မလေးက တော်တော်လှတယ်တဲ့ ။ ပညာလည်း တတ်၊ သားမြင် ရင် သဘောကျမှာ ပဲ”

နေဆည်းဆာသခင် ထမင်းစားရတာပဲ အရသာမရှိတော့သလို ကိုင်ထားတဲ့ ဇွန်း ခက်ရင်း တွေကို ချပြီး ကျောဆန့်လိုက်၏။

“မေမေ့ဦးနှောက်ထဲမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ သားကို မိန်းမပေးစားဖို့ ပဲ

တွေးနေသလား မေမေ ရယ်။ သားကို ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတာ ဘာလို့ မကြည့်နိုင်တာလဲ”

“မကြည့်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး သားရဲ့ ၊ အိမ်ဆိုတာ ဆည်းလည်း ရှိမှ သာယာတာ။ သား အသက်မငယ်တော့ဘူး။ မေမေ ချွေးမနဲ့ မြေးနဲ့ နေချင်ပြီ သားရယ်”

“နေရမယ်...စိတ်ချ။ သား ဘုန်းကြီးလည်း မစီး ရဟန်းလည်း မဖြစ် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သားစိတ်ကြိုက် ဖန်တီးပါရစေ။ မိဘပေးစားလို့ ဇွတ်မှတ်ယူလိုက်ရတဲ့ မူဝါဒ ဟောင်းကြီးနဲ့ တော့ အိမ်ထောင်ရေးကြီးနဲ့ တော့ အိမ်ထောင်ရေးကို မတည်ဆောက်ချင်ဘူး။ သားက အစွမ်းအစမရှိတဲ့ ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားဦး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။ သားပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာကိုး။ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော သားကို ချူချင်သည့် တံချူတွေက ပိုင်းလို့ ။ သားကိုက စိတ်မဝင်စားသေးတာ။ သူ စိတ်ဝင်စားတာက စီးပွားရေး။ ဘယ်အချိန်များမှ အချစ်နဲ့ ခလုတ်တိုက်မိမှာ ပါလိမ့်။

လှတိုင်းလည်း မမက်၊ ပညာတတ်တိုင်းလည်း အထင်မကြီး၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဆိုတာ ဝေးစွ။ တော်ရုံကို မျက်စိမကျဘူးဆိုရအောင် တာဝတိံသာက နတ်သက်ခြွေလာသည့် မိန်းကလေးမှ ဖြစ်တော့မည် ထင်၏။

“သားပြောတာကို မေမေ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေစံချိန်လေးကို တော့ သဘောကျလိုကျ ငြား လိုက်ကြည့်ပါဦးလား။ အရမ်းလှတယ် သားရဲ့ ”

“ကျွတ်”

နေဆည်းဆာသခင် စိတ်ပျက်သလို ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်တာ နှ

စံခါသုံးခါ။ ဒီမိန်းမယူဖို့ ကိစ္စ ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေသလား။
ကိုယ့် ဘဝကို လွတ်လပ်စွာ ဖြတ်သန်းချင်သူ။ အိမ် ထောင်ဆိုတဲ့ အချုပ်
အချာ အာဏာပါဝါတွေ လက်အောက်ကို ငုံ့တိုးဖို့ စိတ်ကူးမရှိတာက...
ကိုယ်က

ဘယ်သူတင်စီးတာကိုမှ မခံချင်တဲ့ ကောင်။

မိန်းမရလို့ မိန်းမက ဟိုဟာ ဒီဟာ နားပူနားဆာလုပ်လာရင် သူက စိ
တ်ရှည်တတ်သူမဟုတ် လို့ လက်ပါကုန်မှ ... ဟူး။

“လိုက်ခဲ့နော်...သား”

“လိုက်ခဲ့မယ် မေမေရာ...လိုက်မယ်”

ပြီး ပြီးရော ပြောလိုက်တာကိုပဲ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားဦးမှာ ဝမ်းသာလို့ မ
ဆုံး လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြော တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည်။

“ယူပြီး လွယ်လွယ်သာ ပြန်ကွာလို့ ရရင် ဆယ်ယောက်လောက်ကို
ယူပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါမှ ချွေးမတွေ မြေးတွေ တရုန်းရုန်းကြားမှာ ဒေါ်
ခင်ထိပ်ထားဦး အသက်ရှူမှားမှာ ”

နေဆည်းဆာသခင် မကျေမနပ်နှင့် ငေါ့လိုက်တာကိုပဲ ...

“မှားစမ်းပါစေ ယူလိုက်စမ်းပါ”တဲ့ ။

★